

Sygn. akt II PK 64/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa S. D. W.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "G." w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację S. D. W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 października 2012 r., oddalającego jej powództwo o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie za wypowiedzeniem umowy o pracę, zawartej na czas nieokreślony ze Spółdzielnią Mieszkaniową „G.” w W.. Stwierdzono, że doszło do zawinionego przez powódkę znacznego przekroczenia ustawowego terminu do wniesienia odwołania oraz że nie zaistniały okoliczności uzasadniające jego przywrócenie.

Skarga kasacyjna powódki, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych. Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania – art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji i niedokonanie przez sąd drugiej instancji własnej oceny dowodów, a w ramach naruszenia prawa

materialnego – niewłaściwe zastosowanie art. 265 § 1 k.p. w związku z art. 264 § 2 k.p. przez przyjęcie braku podstaw do przywrócenia terminu, mimo że uchybienie terminowi nie było przez nią zawinione.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- na tle art. 265 § 1 *in fine* k.p., czy sąd może przejść do merytorycznego rozpoznawania sprawy dotyczącej zasadności wypowiedzenia umowy o pracę, nie wydając postanowienia o przywróceniu uchybionego terminu do wniesienia pozwu o odszkodowanie, na wniosek zgłoszony zgodnie z art. 264 k.p.,

- na tle art. 234 k.p.c., czy gdy sąd przeprowadza postępowanie w sprawie nie tylko co do przesłanek przywrócenia terminu, ale i zasadności roszczenia procesowego, należy domniemywać, że przywrócił uchybiony termin i czy praktyka odmienna, jaką zastosował Sąd w niniejszej sprawie nie stanowi obejścia prawa oraz

- na tle art. 265 § 1 *in fine* k.p., czy sąd pracy ma obowiązek zamieścić postanowienie, które będzie stanowić rozstrzygnięcie w przedmiocie przywrócenia terminu, czy też może ustosunkować się do wniosku strony o przywrócenie terminu jedynie w uzasadnieniu orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli sformułowany w jego ramach problem został już wyjaśniony w judykaturze w sposób utrwalony i bez rozbieżności, a skarżący nie wskazuje argumentów uzasadniających odmienną jego ocenę (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 277/07, z dnia 7 lutego 2008 r., II UK 253/07 czy z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 40/12, niepubl., z dnia 27 marca 2008 r., III UK 124/07, niepubl.). Dotyczy to

w szczególności stanowiska prawnego, zgodnie z którym upływ terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia (rozwiązania bez wypowiedzenia) umowy o pracę zobowiązuje sąd do oddalenia powództwa. Sąd rozstrzyga sprawę merytorycznie, rozważywszy zachowanie terminu do wniesienia pozwu, a w razie stwierdzenia uchybienia temu terminowi, bada spełnienie warunków do jego przywrócenia. Wynik tego postępowania – zarówno pozytywny, jak i negatywny – powinien znaleźć wyraz w uzasadnieniu orzeczenia (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepublikowane oraz wyrok Sadu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1997 r., I PKN 1/96, OSNAPiUS 1997 nr 18, poz. 337).

W ocenie Sadu Najwyższego, przepis art. 265 k.p. nie zobowiązuje sadu do wydania odrębnego orzeczenia w przedmiocie przywrócenia terminu do wniesienia pozwu, a pogląd ten wynika z mającej moc zasady prawnej uchwały składu siedmiu sędziów Sadu Najwyższego z dnia 14 marca 1986 r., III PZP 8/86 (OSNCP 1986 nr 12, poz. 194), w której przyjęto, że terminy przewidziane w art. 256 i 264 k.p. są terminami prawa materialnego, do których nie mają zastosowania przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące uchybienia i przywracania terminu, oraz że sąd oddala powództwo, jeżeli pozew wniesiony został po upływie terminów określonych w art. 264 k.p., których nie przywrócono, oraz po upływie terminów określonych w art. 265 § 2 k.p.

Mając na względzie przytoczone poglądy, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c.).